N:o 766. (14, 72, 145, 257)

Wõlin mullew naise noore,
Tunanullew tõise paale;
Wein mina ella einamaale,
Kaasa kalei kaare päälo.
Ise aga wiisun wiida äressi,
Katsun kandude taganta:
Kas see nikstab nüüdesta,
Laksub laagu wõttadesta.
See aga nikstus nüüdesta,
Laksus laagu wõttadesta.
Talu tütar tüngejääri,
Liese wüffind eina niita,
Eina niida, aarja saata;
Üpse lehma lüngekalei,
Kuenas piima kummukalli,
Liese aarja kallukalli.
Mina waid, mina waid kelmikene,
Mina waid mõtlin meelestani,
Arwasin ennast ejusta:
Kui mina üks kaid naise wõtan,
Ei mina wõtan mõisast naise;
Mõisas tütred tegewad,
Kandipoolsta saadad,
Laiad põlled laiad liitsid.
Wein mina ella einamaale,
Kaasa kalei kaare päale,
Ise mina wiisun wiida äressi
Katsun kandude taganta,
Kas see nikstab nüüdesta
Laksus laagu wõttadesta.

See wade nikstus nüüdesta,
Laksus laagu wõttadesta.
Siis mina mõtlin meelestani,
Arwasin ennast ejusta:
Wõtan naise wainulapse,
Ja siis aastud orjalapse;
See on rikas rüüdelle
Kange kangaska kuduma,
Lõuendida lõksutama,
Saberida pauguma.
Siis tuli ilus einaaega,
Kallis kauna aiale aega
Ennis õtra lõi ku aega

— — — — — — —

N:o 767.

Neitsiaene, noorukene,
Kirja pikka peenikene,
Kiks sina mulle mull' ei tulnud,
Kui käisid käsud järele;
Wiied wiinad, kuued kuldsed,
Sadamed need saia kaesed,
Tuhanded need õlle taasid?
Ja läksid jõhelo mehelo,
Kibel oli kolmi aita õues:
Üks oli iire virmutus,
Täine karsi kargatus,
Kolmas oli roti raskatus.
Mul oli üksi ainus aita:
Seinad ja lõhka,
Laj lamba jappudesse,
Sarikad saia kaskudesse,
Katus kana munesse.